

Durmuş Hocaoğlu

“Onurlu AB Üyeliği” Tezinin Kritiği: XII

Yeniçağ, “Analiz”, 12 Kasım 2005, Cumartesi., s.12
“Analiz” Sıra No: 329; 2005-127; Kasım-06

YENİÇAĞ

Avrupa Birliği üyeliği söz konusu edildiğinde mutlaka kendisiyle hesaplaşılması şart olan bir kavram niteliği taşıyan Sübsidiarite'nin değilse şiddetle reddinin, fakat hattâ görmezlikten gelinmesinin, suskunluğun, en azından, “sükût ikrardan gelir” umdesi mücibince, zımnen veya hükümlerle bir devletin hükümlerlik yetkilerini tamâmen veya kısmen kendisinin üstünde olduğu kabûl edilen — ki buna “itaat” da diyebiliriz — devretmeğe, feragat ve fedâkarlığa, paylaşmaya rızâ göstermekten başka bir anlamı olamaz.

Nitekim, “Milliyetçi” Hareket Partisi lideri ve “Onurlu Avrupa Birliği Üyeliği” tezinin sâhibi Sayın Devlet Bahçeli'nin referans aldığımız eserinde de, dikkat çekici bir şekilde, Sübsidiarite'ye bir temasta bulunulmadığı gibi, Türkiye'nin egemenlik devrine de dış dokunur bir temas görülebilmekte değildir.

Bu noktada, Sayın Bahçeli'nin mezkûr kitabını neşrettiği tarih olan Temmuz 2000'den birkaç ay önce, yine evvelce bahse konu ettiğimiz “*Türkiye-AB İlişkilerinde Kırılma Noktaları ve Gerçekçi Bakış Açısının Önemi*” başlıklı makalesini te'lif ettiği Türkiye ve Siyâset'in aynı sayısında doğrudan “egemenlik devri”ni konu edinen bir makale kaleme alan Sayın Muharrem İskenderoğlu'nun şu sözleri çok câlib-i dikkattir:

“Avrupa'daki ulus devletler, varlıklarını koruma ve refahlarını en üst düzeyde tutma çabası güderken, bunun yanında **egemenliklerinin bir kısmını veya tamamını Brüksel merkezli bir yapıya aşamalı olarak devretme projesini** hayata geçirmektedirler.” [“Avrupa Birliği Hukuku ve Millî Egemenliğin Devri”., *Türkiye ve Siyaset.*, Sayı: 7, Mart-Nisan 2002., s.46-47]./.../“Avrupa Birliği'nin sahip olduğu yetkiler, ulusal yetkilerin Birliğe devredilmesi sonucunda meydana gelmiştir. Birlik organlarının üye devlet anayasalarına bağlılığı düşünülmemeyeceği gibi, tam tersine üye ülkelerin Birlik hukukuna bağlı olması kaçınılmazdır. Bütünleşmeyi amaçlayan örgütlerin kurucu antlaşmalarını imzalayan devletler, kurulacak örgütün karar organları lehine, egemen yetkilerinin bir bölümünü devretmektedirler. Ancak bunun, Avrupa Birliği'nin üye ülkelerin çıkarlarını bir biçimde gözetmelerini sağlamaktan ziyade, onların **egemenliklerini ele geçirmek** şeklinde tezahür etmekte olduğu görülmektedir.” [s.49-50]

Sayın İskenderoğlu'nun da vurgu yaptığı gibi burada birbirinin mütemmimi olan iki husus, hiçbir te'vile açık kapı bırakmayacak şekilde fevkalâde büyük bir ehemmiyetle ön plana çıkmaktadır: 1: AB, üye devletlerin egemenliklerinin bir kısmını veya tamamını Brüksel merkezli bir yapıya aşamalı olarak devretme projesini öngörmektedir; 2: Avrupa Birliği, üye ülkelerin çıkarlarını gözetmelerini sağlamaktan ziyade, onların egemenliklerini ele geçirmek şeklinde tezâhür etmektedir.

“Onurlu Avrupa Birliği Üyeliği” denen tezin kemâl-i ciddiyetle sorgulanmasında, yine aynı degide Sayın bahçeli ile sayfa arkadaşlığı yapan Sayın İskenderoğlu'ndan bir iktibasta daha bulunalım [s.50]:

“Birlik hukuk düzeni, sui generis (kendine özgü) bir hukuk sistemidir. Uluslararası düzeyde bugüne kadar örneği bulunmayan bu hukuk sistemi Birliğe üye ülkelerin iç hukuklarında sahip oldukları “egemenlik yetkilerinin bir bölümünü Birliğe devretmeleri” sonucunda oluşmuştur. Uluslararası hukuk olarak nitelendirilebilecek olan bu hukuk düzenininin, gerek uluslararası hukuk, gerekse Birliğe üye ülkelerin ulusal hukuklarıyla yakın ilgisi bulunmaktadır.”

“Egemenlik uluslararası hukukta, devletler arası “eşitlik”, iç hukukta ise “en yüksek otorite” anlamına gelmektedir. Halbuki Birlik hukuku, bu hukuk düzenine taraf olan devletlerin “egemen yetkilerinin kısmen devri” olgusu üzerine kurulmuştur./...”

Şu hâlde her şey, başka türlü yorumlanamayacak kadar âşikâr olarak gözükmektedir diyebiliriz: “Onurlu AB Üyeliği” tezi, ya hükümlerlik haklarımızın kısmen veya tamâmen AB’nin üstün irâdesine terkedilmesi gerekliliğinden habersiz olarak hazırlanmıştır veya bu keyfiyette rahatsız olmamaktan kaynaklanan bir tercihin ürünüdür. İlki herhangi bir kişi için mâzur görülebilir, fakat bir siyâsî lider için liyâkatsizlik sonucu hâsıl eder. Şahsî tercihler ise şahıs bazında tartışılmaz; ancak bahse mevzû olan millî bir mes’ele ise ve hele bir de bahse mevzû kurum ister istemez “milliyetçilik” denince akla gelen ilk siyâsî organizasyon olursa, o vakit bu durumun hiçbir sûrette tahammül ve müsâmaha edilebilir tarafı kalmaz. Bunu, Türkiye’nin ve Türk milletinin hükümlerlik haklarını kısmen veya tamâmen üstün güç AB’ye terketmeyi, devretmeyi ve/veya paylaşmayı içine sindiren her siyâsî parti ve lideri gibi MHP ve Sayın Bahçeli’nin de sindirmesi gerekenleri sâdece ana başlıklarla olsa dahi sıralarken daha iyi idrâk edeceğimiz her türlü şüpheden âridir.

